

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci
žalobce: T.H.N., Ev. č. ..., nar. ..., t.č. v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, 331 65
 Balková, *zastoupený ustanoveným zástupcem JUDr. Petrem Hoškem, advokátem, se sídlem
 Rakovník, Vysoká 92, proti žalovanému: Ministerstvo vnitra, IČ 00007064, se sídlem Nad
 Štolou 936/3, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 10. 2017,
 č. j. OAM-160/LE-LE05-LE26-PS-2017,*

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se žalobou ze dne 7. 11. 2017 domáhal zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto o zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o azylu*“) a současně byla doba trvání zajištění stanovena do 11. 2. 2018.

Žalobce namítal, že žalovaný založil napadané rozhodnutí pouze na svých domněnkách a při svých úvahách zcela opomněl přihlédnout k tíživé situaci žalobce. Žalobce dále uvedl, že žalovaný vůbec nehodnotil důvody, pro které žalobce svou žádost o poskytnutí mezinárodní ochrany podal, a dostatečným a zákonem aprobovaným způsobem nezkoumal, zda jsou ze strany žalobce splněny podmínky pro udělení doplňkové ochrany či azylu ve smyslu zákona o azylu.

Žalobce k namítanému nesprávnému posouzení jeho celkové tíživé situace uvedl, že se žalovaný snažil nesprávně nalézt prostou logiku v počínání žalobce, aniž by zohlednil, v jak tíživé situaci se žalobce nacházel. Jak je obecně známo, dělají lidé v zoufalé situaci zoufalé činy, a touto optikou je nutné hledět rovněž na počínání žalobce. Jen stěží lze hledat logiku v jednání člověka, který má obavy o vlastní život. Žalobce byl přesvědčen, že při posuzování jeho žádosti mu nelze klást k tíži, že využil služeb převaděče a ani to, že svou žádost o poskytnutí mezinárodní ochrany podal až poté, co byl zadržen policií. Žalobce si je vědom, že nevyhodnotil situaci zcela správně, ale současně je přesvědčen, že jeho postup není sto vyloučit poskytnutí mezinárodní ochrany, jak to učinil žalovaný v napadeném rozhodnutí.

Dále žalobce poukázal na povahu rozhodnutí o zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců, jež má být až tím úplně nejzazším opatřením, které se užije v případech, kdy již nelze uplatnit jiná mírnější opatření, tzv. zvláštní opatření dle § 47 odst. 1 zákona o azylu spočívající v povinnosti zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem nebo v povinnosti osobně se hlásit ministerstvu ve stanovené době. Toto rozhodnutí má tedy nastupovat na řadu teprve poté, co je postaveno na jisto, že jiná zákonem umožněná opatření budou zcela bezúčelná. Žalovaný nesprávně vyhodnotil bezúčelnost tzv. zvláštních opatření, když dle žalobce nebyl dán důvod pro to, aby žalovaný uložil opatření nejpřísnější. Dle žalovaného mají být takové důvody dány na základě předcházejícího chování žalobce. Žalovaný však i v tomto ohledu opomněl zohlednit celkovou situaci žalobce, zejména důvody, proč tak žalobce činil (a zda tak vůbec činil). Nelze žalobce „diskvalifikovat“ z možnosti aplikace mírnějšího řešení pouze pro jeho údajné předchozí chování, když není znám důvod, proč tak žalobce jednal (měl jednat). Jestliže žalobce takto jednal např. kvůli obavě o svůj život, nelze mu takovéto jednání (i s ohledem na jeho neznalost českého jazyka) klást v tomto řízení k tíži.

Stran námítky o absenci přezkumu důvodů uváděných žalobcem v žádosti o poskytnutí mezinárodní ochrany žalobce uvedl, že je přesvědčen, že jeho obavy ze zatčení vietnamskou policií a udělení nepřiměřeného trestu z důvodu napadení policisty jsou minimálně hodné přezkumu ze strany žalovaného. Žalovaný však důvody uvedené žalobcem zcela ignoroval a hodnotil pouze okolnosti, za nichž byla žádost žalobce podána, což dle žalobce není správné.

Na závěr žalobce namítal, že žalovaný si měl vyžádat alespoň potvrzení o tom, jaké reálné hrozby hrozí žalobci v případě navrácení do Vietnamu a posoudit, zda jsou zde důvodné obavy, že pokud by byl žalobce vrácen Vietnamu, hrozilo by mu skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu. Teprve na základě takových zjištění by pak

mohl žalovaný učinit plnohodnotné rozhodnutí založené na objektivních zjištěních a nikoli jen na domněnkách, jako to učinit v napadeném rozhodnutí.

Na základě shora uvedeného žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí v celém rozsahu zrušil.

Žalovaný nesouhlasil s podanou žalobou, neboť má za to, že se v žalobě namítaných porušení při rozhodování věci nedopustil. Žalovaný uvedl, že je přesvědčen o tom, že z napadeného rozhodnutí je jasné seznatelné, z jakých podkladů správní orgán vycházel, jakým způsobem je hodnotil a k jakým závěrům jej tyto úvahy vedly. Správní orgán ve svém rozhodnutí popsal skutkový stav a též zdůvodnil, z jakých konkrétních a individualizovaných důvodů dospěl k domněnce, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu pouze účelově s cílem oddálit hrozící správní vyhoštění ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.

Z informací poskytnutých příslušnými složkami Policie ČR dle § 87 odst. 1 zákona o azylu bylo zjištěno, že žalobce byl rozhodnutím správního orgánu Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „OPKPE“) č. j. KRPU-205934-19/ČJ-2017-040022 ze dne 20. 10. 2017 zajištěn podle § 124 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů, v platném znění, (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a umístěn do Zařízení pro zajištění cizinců Balková za účelem realizace správního vyhoštění. Důvodem zajištění cizince byla skutečnost, že dne 17. 10. 2017 žalobce jako spolucestující v osobním automobilu vstoupil z území ČR na území Spolkové republiky Německo (dále jen „Německo“) přes bývalý hraniční přechod Cínovec - Altenberg. Po vstupu do Německa byl kontrolován a následně zadržen německými policisty, jelikož do Německa vstoupil bez platného cestovního dokladu a víza, a následující den byl předán zpět na území ČR. Jelikož na území Německa vstoupil neoprávněně, vznikl důvod se domnívat, že bez platného cestovního dokladu a víza vstoupil také na území ČR, a z tohoto důvodu byl cizinec zadržen a eskortován na OPKPE. Zde bylo zjištěno, že žalobce pobýval na území ČR neoprávněně bez cestovního dokladu a jakéhokoli povolení k pobytu a taktéž, že neoprávněně a bez dokladu vstoupil na území i dalšího státu Evropské unie, konkrétně Německa, kde také při policejní kontrole uváděl nepravdivou totožnost N.T.V., nar. ..., a s těmito údaji byl předán do ČR. Vzhledem k uváděnému věku byl žalobce dne 19. 10. 2017 převezen do Masarykovy nemocnice v Ústí nad Labem za účelem lékařského vyšetření, kde bylo zjištěno, že je cizinec starší 18 let. Až poté co bylo žalobci tentýž den sděleno, že bude jeho identita ověřena přes zastupitelský úřad Vietnamské socialistické republiky, uvedl své pravé osobní údaje. Z těchto důvodů s ním bylo zahájeno správní řízení o vyhoštění a byl zajištěn a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců za účelem realizace vyhoštění. Z jeho jednání bylo totiž zřejmé, že existuje reálné nebezpečí, že své povinnosti nadále nebude respektovat a bude mařit výkon správního rozhodnutí o vyhoštění.

Z výše uvedených důvodů proto správní orgán rozhodl o zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Správní orgán připomněl, že: „*V případě podání žádosti o mezinárodní ochranu až ve chvíli, kdy žadateli hrozí vyhoštění, existuje vyvratitelná domněnka, že tato žádost byla účelová.*“ (z rozsudku

NSS v Brně, č. j. 5 Azs 24/2008 ze dne 15. 8. 2008). Správní orgán dále v této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 6. 2016, č. j. 7 Azs 55/2016, ze kterého vyplývá, že skutečnost případné účelovosti podané žádosti je speciálním důvodem pro zajištění cizince na základě § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. K námitce žalobce týkající se toho, že správní orgán shledává žádost žalobce jako účelovou, správní orgán odkázal na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 31. 8. 2016, č. j. 41 Az 17/2016: „Na rozdíl od žalobce soud, stejně jako žalovaný, shledává rozdíl mezi zjevně nedůvodnou žádostí o udělení mezinárodní ochrany, o níž ministerstvo podle § 16 odst. 1 písm. h) zák. o azylu rozhoduje jejím zamítnutím, což je podle § 2 odst. 1 písm. e) zák. o azylu považováno za rozhodnutí ve věci (mezinárodní ochrany), a „účelovou žádostí“, která je důvodem rozhodnutí o zajištění žadatele o mezinárodní ochranu podle § 46a odst. 1 písm. e) zák. o azylu. Pro účely rozhodnutí o zajištění žadatele totiž postačuje (kromě skutečnosti, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána v zařízení pro zajištění cizinců), že existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, nebo je pozdržet, ačkoliv žadatel mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. Avšak pro účely rozhodnutí o samotné žádosti o udělení mezinárodní ochrany, které musí být dle § 27 odst. 5 zák. o azylu vydáno ve lhůtě 30 dnů (tedy v mnohem delší lhůtě než rozhodnutí o zajištění), musí být kromě skutečnosti, že žadatel podal žádost o udělení mezinárodní ochrany pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve, rovněž prokázáno, že žadatel neuvádí skutečnosti, svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zák. o azylu. Může tudíž nastat situace, že i když jsou dány oprávněné důvody se domnívat, že se jedná o žádost účelovou, nemusí se současně jednat o žádost zjevně bezdůvodnou.“

K námitce týkající se toho, že správní orgán dostatečně nezvážil alternativy k povinnosti setrvat v zařízení v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany, správní orgán uvedl, že se s danými skutečnostmi plně vypořádal ve svém rozhodnutí, kde mimo jiné uvedl, že by uplatnění zvláštního opatření dle § 47 zákona o azylu nebylo v případě žalobce účinné. O neúčinnosti zvláštního opatření v případě žalobce svědčí jeho naprosté nerespektování právního řádu i jemu zákonem uložených povinností, ale také jeho zcela účelové jednání.

Na závěr žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

Žalobce na vyjádření žalovaného reagoval replikou, ve které poukázal na to, že nesouhlasí s argumenty žalovaného uvedenými ve svém vyjádření, neboť dle jeho názoru žalovaný v podání nepřijatelně zobecňuje jednání žalobce, bez toho aniž by přihlédl k jeho specifické situaci, jež byla odlišná od jiných případů, jimiž se zabývaly soudy při vydání žalovaným citovaných rozhodnutí. Jak již žalobce uvedl v doplnění své žaloby, jeho jednání bylo ovlivněno především obavou o jeho vlastní život (kvůli tomu ostatně využil i služeb převaděče), která vyústila v podání předmětné žádosti až poté, co byl zadržen policií. To, že žalobce tuto žádost podal teprve po svém předchozím zadržení, nijak nevylučuje poskytnutí žalobci mezinárodní ochrany, jak tvrdí žalovaný. Žalovaný poukázal na vyvratitelnou domněnku o účelovosti podané žádosti o mezinárodní ochranu ze strany žalobce. S takovýmto obecným posuzováním situace žalobce však nelze souhlasit, neboť dle závěrů

přijatých žalovaným by každá žádost podaná po předchozím zadržení byla posuzována jakožto účelová, jestliže by žalobce neshromáždil důkazy k vyvrácení této žádosti. Takovýto obecný přístup je dle žalobce nepřijatelný, když by mělo být postupováno zcela individuálně ke každému z žadatelů (zkoumat jejich příběhy a životní situaci) a nikoliv jejich žádosti „automaticky“ odsuzovat k neúspěchu. Samotné jednání učiněné žalobcem ihned po zadržení (uvedení nesprávné identity) je rovněž nutno bráti s patřičnou rezervou, neboť žalovaný jednal v obavě o jeho život. V takovéto situaci žádný člověk nejenže nejedná racionálně, ale jedná unáhleně bez jakéhokoliv uvážení a tedy i povětšinou nesprávně. Kvůli těmto důvodům nelze činit závěry o tom, že žalobcova žádost byla zcela účelová. Jak již žalobce uvedl ve svém předchozím podání, žalovaný nedostatečně zohlednil životní situaci žalobce v době podání jeho žádosti a zejména jím uváděné důvody, proč tak činil. Rovněž žalovaný fakticky v napadeném rozhodnutí (a též v jeho vyjádření k doplnění žaloby) těží z objektivně dané nemožnosti žalobce obstarat jakékoliv důkazy k prokázání svých tvrzení ohledně jeho obavy o svůj život. Jestliže skutečně měl žalobce obavu o svůj život, nelze tento pádný argument pominout s odůvodněním, že se jedná o účelové tvrzení žalobce.

Soud neshledal žalobu důvodnou.

V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

Soud ve věci rozhodoval bez jednání, neboť účastník řízení nenavrhł do 5 dnů od podání žaloby nařízení ústního jednání a soud jeho nařízení nepovažoval za nezbytné (§ 46a odst. 8 věta čtvrtá před středníkem zákona o azylu).

Dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu „*Ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.*“

Dle § 47 odst. 1 zákona o azylu „*Zvláštním opatřením se rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany*

a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo

b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené.“

Dle § 47 odst. 2 zákona o azylu „*Ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné*

k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.“

Ze správního spisu vyplývá, že dne 20. 10. 2017 byl žalobce zajištěn dle § 124 zákona o pobytu cizinců a umístěn do Zařízení pro zajištění cizinců Balková za účelem realizace správního vyhoštění. Důvodem zajištění byla skutečnost, že dne 17. 10. 2017 žalobce jako spolucestující v osobním automobilu vstoupil z území ČR na území Německa přes bývalý hraniční přechod Cínovec – Altenberg. Po vstupu do Německa byl kontrolován a následně zadržen německými policisty, jelikož do Německa vstoupil bez platného cestovního dokladu a víza a následující den byl předán zpět na území ČR. Dále bylo zjištěno, že žalobce pobýval na území ČR neoprávněně bez cestovního dokladu a jakéhokoli povolení k pobytu a taktéž, že neoprávněně a bez dokladu vstoupil na území i dalšího státu Evropské unie, konkrétně Německa, kde také při policejní kontrole uváděl nepravdivou totožnost N.T.V., nar. ..., a s těmito údaji byl předán zpět na území ČR. Vzhledem k uváděnému věku bylo dne 19. 10. 2017 provedeno lékařské vyšetření za účelem ověření věku žalobce, kde bylo zjištěno, že žalobce je starší 18 let. Až poté co bylo tentýž den žalobci sděleno, že bude jeho identita ověřena přes zastupitelský úřad Vietnamu, uvedl své pravé osobní údaje. Z těchto důvodů s ním bylo zahájeno správní řízení o vyhoštění a byl zajištěn a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců za účelem realizace vyhoštění. Z jeho jednání bylo totiž zřejmé, že existuje reálné nebezpečí, že své povinnosti nadále nebude respektovat a bude mařit výkon správního rozhodnutí o vyhoštění.

Dne 24. 10. 2017 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž uvedl, že měl konflikt s vietnamskou policií a může být po návratu odsouzen k vysokému trestu vězení, kde může být jeho život v nebezpečí. Chce tedy požádat o azyl a doufá, že se mu dostane pomoci od Organizace spojených národů.

Žalobní námitky žalobce uvedené v žalobě a replice se vztahovaly zejména k tomu, že jednání žalobce bylo ovlivněno především obavou o jeho vlastní život, která vyústila v podání předmětné žádosti. Žalovaný založil své rozhodnutí pouze na svých domněnkách a při svých úvahách zcela opomněl přihlídnout k tíživé situaci žalobce. Dále žalovaný nesprávně vyhodnotil bezúčelnost tzv. zvláštních opatření a nezabýval se obavami žalobce ze zatčení vietnamskou policií, tedy zcela ignoroval důvody žalobce a hodnotil pouze okolnosti, za nichž byla žádost žalobce podána.

Soud vzal při posuzování žalobních námitek v úvahu, že ustanovení § 47 zákona o azylu bylo do tohoto právního předpisu vtěleno na základě novelizace zákonem č. 314/2015 Sb. Důvodová zpráva k zákonu č. 314/2015 Sb. k němu uvádí: „*Jelikož je nutné na základě přepracované přijímací směrnice před individuálním posouzením nutnosti zajištění konkrétního žadatele o udělení mezinárodní ochrany rovněž posuzovat možnost uložení tzv. alternativy k zajištění, jsou do tohoto zákona nově upravena tzv. zvláštní opatření. Jedná se buď o povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v příslušném pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo o povinnost hlášení se ministerstvu v intervalech určených ministerstvem, není-li žadatel ubytován v pobytovém středisku (podobnou alternativu zná i zákon o pobytu cizinců).* [...] *Cílem zvláštního opatření je zajištění součinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v rámci řízení ve věci mezinárodní*

ochrany, a to uplatněním mírnější formy, než je zajištění. [...]“. Onen základ v přijímací směrnici lze nalézt v bodech 15 a 20 její preambule, kdy zajištění má být výjimečným, krajním prostředkem, uplatňovaným pouze poté, co byla posouzena možnost uložení alternativních opatření. Na to navazuje čl. 8 přijímací směrnice, který v odst. 2 stanoví, že *„[v] případě nutnosti a na základě individuálního posouzení každého případu mohou členské státy zajistit žadatele, nelze-li účinně uplatnit jiná, mírnější donucovací opatření“*, a v odst. 3 pak mezi případy, ve kterých je možné žadatele zajistit, řadí situaci žadatele zajištěného v rámci řízení o navrácení za účelem přípravy navrácení nebo vyhoštění, *„mohou-li členské státy na základě objektivních kritérií, včetně skutečnosti, že daný žadatel již měl možnost přístupu k azylovému řízení, řádně doložit, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žadatel činí žádost o mezinárodní ochranu pouze proto, aby pozdržel nebo zmařil výkon rozhodnutí o navrácení“*; tomu odpovídá znění § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Posledně zmíněné ustanovení zákona o azylu i § 47 téhož zákona je proto třeba vykládat eurokonformně.

Ve vztahu k ukládání zvláštních opatření pro případ důvodu zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu není možné pominout ani závěry Nejvyššího správního soudu, obsažené v rozsudku ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 349/2016-48: *„Pokud jsou splněny všechny podmínky pro aplikaci důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu (tj. na základě objektivních okolností spočívajících zejména v předchozím jednání cizince existují oprávněné důvody se domnívat, že podání žádosti bylo pouze účelové), je třeba tyto okolnosti zvažovat i při posouzení podmínek účinnosti zvláštních opatření. Zvláštní opatření jsou zamýšlena jako mírnější alternativa k těmto důvodům. Při posouzení účinnosti zvláštních opatření proto nelze odhlížet od důvodu zajištění a od toho, zda by uložením pouze zvláštního opatření nebyl zmařen cíl, k němuž by jinak zajištění směřovalo. [...] Jakkoliv nelze paušálně říci, že by v případě existence důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu byla možnost uložení zvláštních opatření vždy vyloučena, jejich neúčinnost bude častější než v případě zvažování alternativ k jiným důvodům zajištění.“*

Soud zkoumal, že žalovaný v napadeném rozhodnutí respektoval individuální okolnosti případu žalobce a neúčinnost zvláštních opatření odůvodnil žalovaný na str. 4 – 5 napadeného rozhodnutí. Žalovaný vycházel z okolností, které ve svém souhrnu vskutku svědčily pro závěr, k němuž žalovaný nakonec dospěl. Těmito okolnostmi byly neoprávněný vstup a pobyt žalobce na území členských států EU včetně ČR bez cestovního dokladu a pobytového oprávnění; uvádění smyšlené totožnost a vydávání se za nezletilou osobu; podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany na základě skutečností, které byly žalobci známy již před jeho zajištěním, z čehož lze usuzovat na cíl vyhnout se realizaci vyhoštění a dosáhnout propuštění ze zajištění, a to za použití jakýchkoli prostředků včetně pomoci převaděčů a podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany; dále je nutné podotknout, že žalobce v průběhu správního řízení o zajištění tvrdil, že jeho návratu do vlasti nic nebrání, nic mu tam nehrozí, uvedl, že má ve Vietnamu rodinu a po svém zajištění za účelem realizace vyhoštění o pět dní později žádal o mezinárodní ochranu a tvrdil, že má problémy s vietnamskou policií a může být po návratu zadržen a uvězněn; žalobce dále porušil veřejný pořádek, což spočívalo ve vědomém neoprávněném vstupu na území ČR a dalších států EU s pomocí převaděčů. Žalovaný správní orgán tudíž individualizovaným způsobem vyhodnotil

situaci žalobce a neshledal mírnější donucovací opatření účinnými, přičemž jeho závěry měly oporu ve správním spisu a zjištěném skutkovém stavu včetně toho, co žalobce sám sdělil.

Zdejší soud také odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 10. 2016, č. j. 7 Azs 185/2016 – 23, který uvádí, že: „*Volba mírnějších opatření než je zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany, mezi něž lze řadit zmíněné zvláštní opatření, je vázána na předpoklad, že žadatel bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení jeho účasti v řízení ve věci mezinárodní ochrany. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že by žadatel správní řízení mařil, nelze přistoupit ke zvláštnímu opatření.*“

V souvislosti s otázkou charakteru protiprávního jednání žalobce a jeho vztahu k možnosti uložení zvláštních opatření lze uvést, že u žalobce je potenciální nebezpečí maření průběhu řízení posilováno již skutečností, že ČR nebyla jeho cílovou zemí; dále je nutné poukázat na to, že při policejních kontrolách uváděl smyšlenou totožnost. Vědomý nelegální vstup na území bez dokladů totožnosti a bez toho, aby cizinec vyvinul snahu legalizovat svůj pobyt při první možné příležitosti, lze dále bezesporu označit za velmi závažné protiprávní jednání, když mezi základní povinnosti a podmínky vstupu cizinců na území schengenského prostoru dle přímo použitelných právních předpisů EU patří to, že cizinec disponuje platným cestovním dokladem a vízem či jiným druhem pobytového oprávnění [srov. čl. 6 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/399, kterým se stanoví kodex Unie o pravidlech upravujících přeshraniční pohyb osob (Schengenský hraniční kodex)]. Ze všeho výše uvedeného lze dojít k závěru, že zde byly dány důvody pro to, aby právě z individuálně posouzeného jednání žalobce byly vyvozeny důsledky v podobě shledání neúčinnosti zvláštních opatření.

Soud nesouhlasí ani s námitkou, že se žalovaný měl zabývat tím, jaké reálné hrozby hrozí žalobci v případě navrácení do Vietnamu. K tomu soud uvádí, že posouzení důvodů uvedených v žádosti o mezinárodní ochranu se zkoumá až v rámci azylového řízení, nikoliv v rámci řízení o zajištění ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.

Na závěr zdejší soud uvádí, že zkoumal odůvodnění napadeného rozhodnutí a neshledal, že by žalovaný pochybil. Žalovaný vycházel z okolností (viz shora uvedených), které ve svém souhrnu svědčily pro závěr, k němuž žalovaný dospěl. Žalovaný při posuzování, zda by bylo účinné uplatnit zvláštní opatření dle § 47 zákona o azylu, dle názoru soudu dostatečně odůvodnil, posoudil individuální poměry žalobce a neshledal mírnější donucovací opatření účinnými, přičemž jeho závěry měly oporu ve správním spisu a zjištěném skutkovém stavu. Zdejší soud se tedy ztotožňuje s postupem žalovaného, který po dostatečném vyhodnocení, zda by bylo v případě žalobce zvláštní opatření účinné, od jeho užití upustil. Ze správního spisu a z odůvodnění rozhodnutí je jasné patrné, co žalovaného vedlo k daným závěrům. Tedy pokud je dán důvod domnívat se, že žalobce podal žádost účelově, lze rovněž předjímat, že by nemusel mít zájem na své účasti v řízení, pokud mohl žádost o mezinárodní ochranu podat již dříve a skutečnosti, které v žádost uvádí, mu musely být již dříve známy.

Soud neshledal žádný ze žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu prostřednictvím Krajského soudu v Plzni ve dvou písemných vyhotoveních (§ 102 a násl. s.ř.s.).

V Plzni dne 15. prosince 2017

Za správnost vyhotovení: M. K.

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně